

Any I.

Olot 8 de Juny de 1899.

Núm. 6.

L'Orolí

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

Nº 1072.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pesetas.

Un trimestre 1'50 *

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha travatut á l'ombra pera arribar á la restitució dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustentu, ben clara y á lo llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d' Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clara y concretament los va donar al país en l' Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguérem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l' exercit de mar y terra; las relacions econòmiques d' Espanya ab las demés nacions, la constitució d' un poder central de caràcter general, la resolució de tots los dubtes y condicions inter-regionals y formació del presupost anual de peses, el que deuran contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organizació corresponent y adequada.

Peró enteném que correspon al poder regional lo régimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantinent lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d' esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que á Catalunya desempeyin càrrechs públichs: volém Cortis catalanas, no sols pera establir nostre dret y leys civils, sino per quant se refereixi á la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleus y causes: volémesser árbitros de nostra administració, ficant ab unes altres las contribucions é impostes y volém, en la forma de poder contribuir á la formació del estatut Espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintes y lleys en massa y estatuts que la penya raiocant ferosa prest servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d' Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gayre. (Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897)

JO SOM AIXIS.

Diuen, y jo ho crech, que l' estudi més difícil del home es coneixers á si mateix.

Com no 'm sobra talent ni instrucció, no he pogut may compenetrarme pera definir á quin tipo de la societat perteneixo.

Cada hu es com Deu l' ha fet. Perque, veyám, quina culpa tinch jo si veig las cosas devegadas, diferentment de la generalitat? ¿Qué puch ferhi si en mon interior dubto de lo que per la majoria es article de fé? ¿Creyéu que no tinch enveja dels que prenen las cosas tal com las hi donau, en parau-

las, periódichs y llibres? ¿Penséu que no m' agradaria tenir lo convenciment de que tots los homes son veridichs y que tot lo que está posat ab lletres de motllo es article de fé? Prou que m' agradaria, però ¿qué hi voleu fer?...

Perque us convenceu de lo que per mí passa, vos posaré alguns botons per móstra.

Quan sento algú que, ab gran calor, defensa totes las llibertats, drets, emancipació, lliure pensament y fins l' amor lliure... en mon interior repasso la vida familiar y social d' aquell individu y si, en lloch de trobar un home honorat, caritatiu, bondadós, y pare, espós, fill ó germá amable, me

Berenguer

trobo ab un home que es un dèspota y un tirà dins de la família y un absolut dins de la societat, que predicant la llibertat de consciència vol atropellar las creencias dels altres, que predicant los drets del ciutadà vol matar los dels demés ab la dinamita, la guillotina ó la forca, que defensant l'amor lliure te empresonadas esposa, fillas ó germanas, en una paraula si la pràctica no correspón á la teoria, per mí, per més que per tothom sia un oràcul y un apóstol de la democràcia, del socialisme y comunisme, es un solemne farsant y mentider.

Quan lleigeixo periòdichs que avuy defensen lo que alir combatèren, plens de contradiccions y mentidas, en ma pensa no 's poden aturar los dicteris de lladres y criminals: lladres, perque roban los diners de sos subscriptors, y criminals, perque perverteixen las consciencias, portant lo dubte y la desconfiansa á las publicacions serias y formals.

Quan en setmanaris de las comarcas catalanas veig en sos programas que 's titulan defensors dels interessos morals y materials de la mateixa y están escrits en llengua forastera, no hi ha més, ni hi puch fer més, los tinch per farsants, mentiders y traydors á la terra, perque li roban la seva primera riquesa, que es la llengua.

Si parlo de regionalisme ab algú de aquets que no saben dir més que jay de nosaltres! jay de Catalunya si desgraciadament s' implantés aqueix sistema!, ab aqueix callo prompte, perque veig que es un tonto presumit, que, no havent llegit més que diaris de cinch céntims, castellanisats, no te ni 'l més petit coneixement de lo que es lo regionalisme; però si es d'aquells que desseguida portan á colació 'l terrible *separatisme* y las ilusions... y las utopias... y... etc. etc., encara que no 'l conegui penso desseguida: aquest

es ó vol esser empleat, es ó vol esser cacich, es dels de las distraccions, infiltracions y transferencias.

Quan sento un fill de Catalunya que renega dels drets y llibertats de la terra y que sempre parla en castellà, encara que aquest sia del que á Barcelona 'n diuen *de municipal*, á Girona *de la Devesa* y á Olot *de las voltas de ca'n Colom*, lo comparo ab los catalans descastats del temps de Feliph IV y ab los afrancesats del any vuyt.

Si en lo temple del Senyor sento las oracions y sermons en llengua forastera, sempre m' acut á la memoria la célebre frase de nostre digníssim arquebisbe Benet: «Vosaltres los prediqueu en *castellà* y ells se condemnan en *català*.»

Que hi voleu fer... Jo som aixis.

Jem.

LO DISCURS D' EN SILVELA.

Traducció lliure (?)

Senyors: «Experimento una emoció molt gran, los moments son molt crítics.» M' estimaria més no tenir de fer aquest acte. «Comensém una obra» que no s' ha de fer; anirém tirant tot lo temps que podrém lo mateix que avans y prou, fins que 'ns barallém y nos ne trèguin. «Siento una fé profunda», soch l' únich que gasto á Espanya aquest raríssim producte, jo que ara ni may he cregut en res.

«Precisa modificar las costums parlamentarias y politicas», ja veuen quinas eleccions m' han fet los cacichs; ara veurán quins escandols armarem á las Corts. De la politica florentina penso passar á la bisantina y continuar la d' aplessaments, al estil turch.

«Jo m'proposo molestarvos poch», m' estimaria molt més no dir res. «Res, donchs, de programats ja exposats», y que prou nosa m' fan, á pesar d' haverlos embullat tant com vaig poguer.

«Lo poble 'ns censura á tots y te rahó», però no li val. «Cal donar satisfacció al poble, concedintli algo y redimeixi las nostras culpas», però per ara li carregarem tota mena de contribucions, y mentres no ho tiri tot al botavant, eucara que no puga lo anirém aplanant. «Per totes parts nos ofereixen», mellor dit, imposém «sacrificis y abnegació. Economias, no demanar empleos, etc.», aixó es música celestial.

«Que la nostra política sia d' *auscultació* y atenció» no fos cas que 'ns trobessin desprevinguts y 'ns tiressen á fora impensadament. Lo mellor es no fer res y vigilar. «Tinch un desafío á mort ab lo meu programa», penso que 'l tinch ja prou arreconat y que no m' ha de fer cap mal: «Ni fugiré ni retrocediré del meu camí», penso quedar-me parat fins que m' tirin en banda. «Lo meu programa cab dintre de las institucions, dintre de las lleys actuals», fins lo poden embolicar ab una fulla de broch.

«Si fracasso ab aixó vindrá la dictadura», es dir, de la plassa d' Orient m' enviarán un recado pera que deixi lo pis á n' en Polavieja, però tinguin entés á la casa gran, que ab aixó «se perderá la patria», que vol dir que aquella casa també s' quedarà pera llogar, y que tots aquets ximplés y altras coses que ahir cridavan visca la república als generals dels plomeros y las bandas, nos donarán una altra funció del mateix ordre polítich-religiós y atractius á la de 1873, ab las corresponents excursions de tropas per las montanyas... que algún ó altre viudrá á compoundreho.

De consegüent, per dolent que sia, més val que m' hi deixin quedar. Aquí tenen al general Martinez Campos y en Pidal, que han d' esser presidents de las Corts y que no 'ls hi dirán lo contrari.

Y, efectivament, no diuen res; lo gran cacich d' Asturias, perque no 's vol embolicar, y l' altre perque no hi entén pilota. «He dicho».

LA MARINA ESPANYOLA EN L' ANY 1797.

Regirant los tomos de *Misceláneas* que han surtit entre 'ls manuscrits de la Biblioteca Episcopal Catalana, pera enterarme del seu contingut, entre mitg d' un farrigo-farrago de *Loas*, *Entremeses*, sermons y poesias humorísticas en català, hi he trobat una munió de cartas escrites desde Madrid en las quals se fa la historia de la sangnant y estéril guerra que allavors sosteniam, junt ab Fransa, contra Inglaterra. S' hi troban detalls interessantíssims pera 'l perfecte coneixement de tots los principals successos, aixís com de la mala organisació que en cosas de marina ja allavors regnava. Aixó, unit á la mala estrella, ó diguint-ho com vulguin, de dita marina, es causa de que, junt ab las cartas, hi vagin inclosos uns versos que, si be no poden servir de modelo de versificació, tenen, en cambi, gran importancia, puig demostran la opinió en que ja allavors se tenia á la *invencible* Marina Espanyola. Tenen ademés una altra qualitat, y es la de semblar de actualitat, puig lo mateix que ells diuen, ab tot y esser d' un sigle endarrera, podria repetir-se avuy. Per aquestes rahons he cregut convenient copiarlos y publicarlos aquí, tal com se troban en lo manuscrit:

DÉCIMA SOBRE LA MARINA ESPAÑOLA

Tres libras de Irreligion
 Otras tantas de Jactancia
 Tres arrobas de Ignorancia
 Con no poca presuncion
 Todo esto en enfusion
 Pondrás en una latrina
 Quinta esencia de Gallina
 Quanto encuentras mesclarás
 Y al instante formarás
 Un Oficial de Marina.

En España hay muchos Judas,
 yo lo justificaré;
 vendieron al *Salvador*
 y al *Patriarca Joseph*.
 El Judas de algunos tiempos
 vendió á Christo no mas:
 Pero Moreno y Morales
 tambien a *San Nicolás*
 A San Isidro en Madrid
 Por Patron han elegido,
 y la Marina Española
 á un herege la ha vendido.

PREGUNTAS Y RESPUESTAS

¿Porque llevó el Inglés 2 Navios y 2 Reales?
 Por el General Morales.
 ¿Y á donde estava Moreno en esta ocasion?
 Estaba en observacion.
 ¿Y que era lo que observava?
 Como al Inglés lo llevaba.
 ¿Porque hizieron tal traicion?
 Por ganar más graduacion.
 ¿La Marina viene á España?
 Y no entiendo esta Maraña.
 ¿Y que hará ahora la Armada?
 Perder mucho y ganar nada.
 ¿Dirán vuelven á la Mar?
 Si, pero no á pelear.
 ¿Y si encuentran al Inglés?
 Harán lo que la otra vez.

Porque el vulgo caprichoso
 critica á diestro y á siniestro
 los hechos de la Marina,
 sin conocer bien sus fuerzas,
 es preciso hazer potentes
 los Marineros privilegios.
 Los que no entran en combate
 y se contentan con verle,
 es que alguno ha de quedarse
 que traiga noticia al puerto
 levantando en un instante
 falso testimonio al viento,
 que como facultativos
 tienen este privilegio.

Si gastan muchos galones
 gran patilla, sable horrendo
 y las demas zanrandajas,
 solo ellos pueden hazerlo
 porque son facultativos
 y disfrutan privilegio.
 Si encarecen las Gallinas,
 los Pavos y los Carneros,
 un Marino cuesta mucho
 se ha de cuidar con esmero
 y fomentar su instruccion
 con pabunos privilegios.
 Los que á colliure ganaron
 luego despues lo perdieron,
 pobre de la Infanteria,
 que tronchados que sufrieron,
 bien hecho, que no podian
 ni tenian privilegio.
 Mas que la Marina pierda,
 con su sabido denuedo,
 lo que jamás ha ganado
 ni en su vida piensa hazerlo,
 es cuerpo facultativo,
 y usa de privilegio
 Aunque todo el mundo sabe
 que tenian barlovento
 pudieron hazernos creer
 que esto havia sido incierto;
 pero no lo necesitan
 teniendo sus privilegios.
 Paciencia es mirar los mas
 como se baten los menos,
 sin pasar por su memoria
 que estan al Rey sirviendo.

(Aqui acaba un full sol; no he trobat
 la continuació.)

INTERROGATORIO

¿Que Navios han llegado?
 Los que el Inglés ha dexado.
 ¿Pregunto los que han venido?
 Los que el Inglés ha querido.
 ¿Y los demás adonde están?
 Los Marineros lo dirán
 ¿Pues que es lo que ha sucedido?
 Corre voz que se han perdido.
 ¿Se saben dellos los nombres?
 Muy bien lo saben en Londres.
 ¿Conque haora habrá promocion?
 Es honra de la Nacion.
 ¿Que harán á los Oficiales?
 Lo que menos Generales.
 ¿Pagarán los Marineros?
 Quando haya nuevos dineros.

¿Los mancos y los coxos?
Que vayan á matar Piojos.
Pregunto ¿y los que han matado?
Dios los haya perdonado.

N. O.

Entre estos o y eces
se escaparon los Ingleses.

Després de llegir semblants invectivas, que creyém del tot fundadas, un hom ja no s' estranya de que durant aquella guerra las nostras esquadras fossen derrotadas en lo *Cabo de San Vicente* y Trafalgar, aixís com las inglesas bombardegessin impunement á Cádiz, ataquessin las Canarias y Puerto Rico, y conquistessin Menorca y la Trinidad; y com á consecuencia natural de tot aixó, porque 'ls mals han seguit essent los mateixos, las vergonyosas derrotas de Cavite y Santiago.

Ara que 'l Sr. Ministre de Marina se entreté passejantse pels arsenals ó *hospicis* de Marina, com ell digué, li recomanaria llegís lo que l' autor dels anteriors versos deya l' any 1797, y mediti, sobre tot, la seva casual actualitat. Ja está vist que la gent d' Espanya no pot curar. Per aixó es la patria de D. Quixot.

N. Font y Sagué.

L' HORTA.

Lema: VER PARADÍS TERRENAL.

Al caurer ja la tarde,
que 'l sol de llisquent mira
y calma sas ardencias
lo foch canicular,
pels giragóns de l' horta
tant be lo pit respira,
qu' un sens voler, esclama
«Aquí hi fa bon estar!»

Pel cim de las verdissas,
que forman bellas tancas,
arreu de negras moras
gurnidas á ramells,

al pes del fruyt inclinan
los presseguérs llurs brancas
y, en xerroteig alegre,
hi saltan los aucells.

Per taulas y á rengleras,
despléguessin ufanas
fresquívolas verduras,
de rissadis fullam;
aquí las primarencas,
allí las mes tardanas,
rapadas dels canyissos
ó estesas sobre 'l camp.

Lletugas, capdells, motas
de tota lley; tabellas
qu' es badan d' atupidas
y fan traveta al peu;
moresch y llegums tendres,
ensiáms, creixems, rosellas....
per tot, «cor que desitjas»
per tot, un be-de-Deu.

Y aquell airet que hi passa
y á disfrutar convida,
vorera d' hont aboca
la cinia el gemat doll,
la música de l' aigua
pels regaróns partida,
y el cant de las granotas
qu' es xalan en el toll.

Sé allí, jo, una clapissa
de regalada molsa,
ombrada de pomeras,
voreta al rech fresquiú,
que prou també li saben,
tant sa canturia es dolsa,
uns rossinyóls que deuen
ben cert, tenirhi 'l niu.

No es pas de desitjarse
cambra de mes platxeri,
ni 'l cor mes á son ampla
hont batre, sens recel;
cortinas de fullatge
mellor no pot haberhi,
pera gurní una arcova
hont somniá ab lo cel.

Per mí, no hi ha delícia
com allí en l' herba, estendre
lo tovalló y á sobre
l' apetitós brenar:
tomátaga amanida
que 'l pa á llescas fa pendre,
carn de xayó y bon trago
d' aquell vinet tant clar.

Com la salut es bona
y no hi desdiu la gana,
pernil ó llangonissa
s' hi encastan prou rebé;
un altre glop y vingan
los postres que demana
un ápat, com ni prínceps
mellor no 'l pugan fe.

Bons préssecs del brancatge
cullits, que son mel pura;
també aubercóchs, cireras
picadas dels moixóns....
y ab la mullé en conversa,
mentres lo noy procura
xarpar la sargantana,
per l' herba á tomballóns.

Jo no se pas que ho fassa;
mes, quan á l' horta 'm trovo
ab la muller, mirantnos
nostre fillet jugar,
si per relláns las bregas
del mon retréurem provo,
tot desseguit la pensa
me 'n logran apartar.

Lo benestar, la calma
del lloch y l' alegría
dels sers qu' estimo, m' omplan
en tal manera el cor,
que res, res de la terra
á l' horta anyoraria....
qu' es pera mí; un oassis
de pau y tendre amor.

Francesch Ubach y Vinyeta.

SECCIÓ DE NOTICIAS.

La invitació que dirige 'l pendonista
de la professó de Corpus, D. Geroni

Soler, als habitants de nostra vila,
estava redactada en la hermosa llengua
del poble.

Nombrós acompanyament ass' sti á
la professó citada y en ella peguerem
observar un fet que si 's repetia podria
tenir bonas conseqüencias. En Geroni
Solé, á imitació d' alguns dels seus
companys fabricants, si mal no 'ns
recorda en Sacrest y en Visa, doná
una borla del pendó á un dependent
seu. Aquest acte, si tenia imitadors en
totas las esferas socials en que 's rea-
lizan manifestacions semblants á la
de la diada de Corpus, causaria més
mal al anarquisme que totas las lleys
dels governs.

La verdadera democracia cristiana,
l' ideal del catalanisme, aixís ho prac-
ticava en temps de nostres mellors
reys y comtes y ningú estranyava, á
Barcelona, veure un humil obrer al
costat del rey en aquets actes, ahont
l' orgull d' ara ha desterrat completa-
ment á las classes pobres, tan dignas
y potser molt més que las que 's titu-
lan ricas. Que ho meditin los que
creuhen que acompanyats d' un casti-
lla, d' un hidalgo, d' un diputat ó d' un
cacich fan més festa y alcansen més
popularitat; las simpatias del poble
se 'n van sempre ab los richs que 'l
consideran com á germá; als altres
los desprecia y acaba per aburrirlos.

Los demás cordonistas foren lo Pare
Rector de las Escuelas Pías y dos fa-
bricants, de manera que la elecció no
podia esser més acertada.

Felicitém al digné pendonista que
tingué tan bona idea.

La prédica del diumenge passat, á
Sant Esteve, per l' elocuent orador
P. Lluis de Vilafranca, caputxi de
Olot, dita en llengua popular perque
fos entesa de tothom, confirmá plena-
ment las ideas per nosaltres sustenta-
das en lo solt anterior.

Malgrat l'avis que 's donà de que no 's tiressin, sobre 'l tálam de Sant Esteve, grapats de flors ni altres objectes, alguns pares permeteren que sos fills n' hi buydassen capsas enteras, al passar fregant los balcons de llurs casas. Lo mateix succehi ab lo tálam del Tura, y 's diu que al un y al altre fins hi tiraren unas estisoras, que de caure á terra podian esguerrar als mateixos que duyan lo tálam.

D' aixó se 'n diu educació d' Olot, porque en cap més lloch del mon succehiria, si avans s' avisava, que donadas las condicions dels tálams no convé tirarhi flors ni altres cosas que perjudican á las bellesas dels dosers y als que 'ls portan.

La costum flamenca y castellana que va introduhintse en nostra vila, de donar dolsaynas á las noyas alguns que van á las professons, proba 'ls graus de civilisació que 's van adquirint en aquestas montanyas y que la *Regeneració* avansa en tots los òrdres y esferas. Aquells que no saben compondre 'ls actes públichs religiosos, ceremonials é imposants, val més que no hi assisteixin porque no donarán escandol.

Lo pendonista de la professó que celebraren ahir los PP. Caputxins, D. Joaquim Barcons, també redactà sa invitació en correcta y honiosa llengua catalana. Signes d' errors: *al cabo de años mil vuelven las aguas por donde solian ir*, diu un adagi castellà. Qui 'ns vulgui parlar en llengua forastera, que parli be, que la estudihi be, y en aquest cas que no 's dirigeixi al poble catalá, que no la compendrà may; podrà entendrela, parlarla xamporrat, fer riure als castellans, però sempre 's coneixerá que no es la seva llengua, com se coneix als catalans que pretenen escriurehi, per be que ho fassin.

Nostra coral felicitació al Sr. Barcons.

Avuy en la iglesia del Carme, á las set del vespre, s' hi celebrarán solemnes completas, acabadas las quals surtirá la professó de Sagrament, qui na recorrerà 'ls següents carrers:

Carme, Aygua, Proa, Sant Franch, Santa Creu, Palau, Valls Vells y Mont Carmelo.

Demá comensará en la Parroquial, á dos quarts de set del vespre, un solemne triduo, dedicat al Sagrat Cor, en lo que predicarán los Rvnts. Pare Ambrós de Saldes y P. Joseph de Calasanz de Manresa.

Lo dia 14 d' aquest mes, á las deu del matí, cantarà la primera missa, en la iglesia de Ntra. Sra. del Tura, lo nou prébere Rvnt. Antoni Bassols y Ordeig, apadrinantlo D. Antoni Ordeig y D.ª Narcisa Jofre y Tresserras y ocupant la càtedra del Esperit Sant lo Rvnt. P. Félix Sors, rector de las Escolas Pias.

Ha mort á Barcelona l' intel·ligent crítich d' Art, professor de la Academia de Bellas Arts, D. Francisco Miquel y Badia.

Retall curiós:

Lo Congrès diu que 's compondrá de set duchs, vintisset comtes, quaranta un marquesos, tres barons, dos viscomtes, cinch generals, tres magistrats, dos fiscals, nou enginyers, vuyt catedràtics, dos metges, dos apotecaris y cent norantaset advocats.

¿Y 'l país?... ¿Y la industria y la agricultura?

Molt be, gracias á Deu.

Ayguia de Colonia d' Orive, extra, d' aroma inimitable, quatre vegades més barata que las extrangeras. La mellor pera toilette intim. Preserva de catarros y fluixetat d' ulls. Fraseos luxosíssims ab conta gotas y corrents pera tots gustos. Farmacias y perfumerias.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	18'00	Ptas.
Mastay.	17'00	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	16'00	«
Panís.	16'50	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'50	«
Bessas.	16'00	«
Llubins.	10'00	«
Patatas (carga).	15'00	«
Ous (dotzena).	00'90	«

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 8.—S. Salustia cf y Sta. Caliope.
Div. 9.—Lo Sagrat Cor de Jesús y S. Felicia mr.
Dis. 10.—Sta. Margarida reyna y Sta. Oliva vg. y mr.
Dium. 11.—III. S. Bernabé ap.
Dill. 12.—S. Onofre anacoreta y S. Joan de Sahagun.
Dim. 13.—(A bans †) S. Antonio de Padua cf.
Dimec. 14.—Sts. Basili b. y dr. y Eliseu profeta.

QUARANTA HORAS.—Demá comensan en la iglesia Parroquial y dilluns passan á la de Ntra. Sra. del Tura.—La exposició de S. D. M. comensa á dos quarts de set.

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

A N U N C I S .

SUBASTA VOLUNTARIA.

Lo día 24 de Juny próxim se vendrán en pública subasta, juntas ó per separat, la casa n.º 4 del carrer Pujada de Sant Martí ab l' hort-jardí adjunt; y altra casa senyalada ab los núms. 3 y 5 del carrer del Perill, abduas de la ciutat de Gerona.

L' acte tindrà lloch á las onze del dit día, en lo despaig del notari de la mateixa ciutat D. Ramón Forn, establert en dita casa del carrer Pujada de S. Martí, en qual poder se trobarán los títuls d' abduas fincas y demás datos.

LA BARCELONESA.

CONFITERIA DE Marcelino Juanola y Danés.

Bonayre, 5.

En aquesta confiteria y pasteleria, se preparan y serveixen refrescos pera bodas, bateigs y missas novas, ab tot lo serviment necessari en tals cassos, á preus econòmichs. Se serveixen gelats y 's venen los vins lligítims de Jerez, de J. Gordon Doz y Comp., á preus de bodega.

Reposteria de primera classe á 4 rs. lliura

La medicació sulfurosa á domicili

AB LAS

GOTAS-MARES SULFUROSAS DE BAR,

ab las quals se preparan inmillorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme, pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depòsit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.

POSITIU.

S' avisa al públich en general y en particular á la nombrosa clientela del acreditat establiment-sastreria de Joan Bellapart, situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila, que en lo mateix establiment s' ha rebut un complert variat assortit de géneros última novetat pera la estació d' estiu, y que 's confeccionan trajos á mida desde 'l módich preu de 20 ptas. en avant, competint, d' aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab las sastrerias y basars de robas fetas més econòmichs de Barcelona y altrás capitals.